

повноваженнями та ресурсами, які є у міст обласного значення. Натомість територіальні громади, що залишаються осторонь цього процесу, позбавляються права на виконання делегованих державою повноважень.

Громади, об'єднані відповідно до Закону та регіонального Перспективного плану формування територій спроможних територіальних громад, отримують значні преференції в частині фінансового та ресурсного забезпечення, зокрема ПДФО.

Таким чином, основним джерелом зростання доходів місцевих бюджетів в Україні залишається ПДФО. Основною умовою для збільшення даного показника, з урахуванням соціально-економічного становища в країні є збільшення заробітної плати, ліквідація тінізації доходів громадян.

Література:

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 №2456-VI із змінами станом на 01.01.2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
2. Місцеве самоврядування в Україні 2015. Асоціація міст України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.2auc.org.ua>.
3. Податковий кодекс України від 02.12.2010 №2755-VI (із змінами і доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua>.
4. Ресурси місцевих бюджетів на 2016 р. (прогнози розрахунки Мінфіну) станом на 01.09.2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.slideshare.net/MichaelYudkovich/2-2016-0109152>

Гончарук Олена

Студентка групи ФДГзм-21

Науковий керівник – д.е.н., професор Кізима Т.О.

ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ ЗАОЩАДЖЕНЬ ТА ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬВ ПРОЦЕСІ РЕАЛІЗАЦІЇ ОЩАДНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОВЕДІНКИ ДОМОГОСПОДАРСТВ

Загальною закономірністю в процесі формування та реалізації ощадно-інвестиційної поведінки домогосподарств є поділ процесу динаміки персональних заощаджень на три основні стадії: неінтенсивні заощадження в період початку трудової діяльності; інтенсивні заощадження, що накопичуються в період до досягнення пенсійного віку; забезпечення поточного споживання за рахунок зниження накопиченого обсягу активів після виходу на пенсію.

Перша стадія характеризується перевищенням частки споживання над часткою заощаджень в поточному доході індивіда, оскільки в даний період індивіди мають значно більші потреби, ніж у інші періоди життя.

Упродовж другої стадії реалізується раніше накопичений людський капітал, а поточний дохід індивіда досягає максимального значення. Крім того, починають приносити дохід раніше реалізовані інвестиції, реалізуються можливості отримання спадків родичів старшого покоління. Одночасно знижується чи стабілізується споживання індивідом товарів та послуг, що дозволяє інтенсифікувати заощадження, які досягають максимуму впродовж всього життєвого циклу індивіда.

На третій стадії з настанням непрацездатного віку починається процес зменшення обсягів раніше накопичених активів заради стабілізації споживання індивіда при втраті ним поточного доходу від самостійної трудової діяльності, тоді як лише незначна кількість осіб із чималими фінансовими активами спроможна жити на доходи від них, не скорочуючи загальний обсяг накопиченого майна [1, с. 49–50].

Процес прийняття рішень при трансформації заощаджень домогосподарств у інвестиції можна представити у вигляді послідовних етапів.

На першому етапі формуються основні інвестиційні цілі, які можуть відрізнитися для індивідів різного віку та доходу (так, люди середнього віку здатні дозволити собі інвестиції з підвищеним ризиком і високим доходом. Особи передпенсійного віку, як правило, формують консервативний інвестиційний портфель, в якому переважають державні цінні папери, нерухомість, банківські депозити).

На другому етапі на основі бюджету домогосподарства визначаються обсяги заощаджень, які можуть бути інвестовані.

Третій етап полягає у вивченні альтернативних можливостей інвестування коштів і аналізі фінансових інструментів. На цій стадії від населення потребуються базові знання про закономірності функціонування економічної системи, оскільки вміння застосувати ці знання на практиці дозволяють інвестору правильно визначити пріоритетні сфери інвестицій.

На четвертому етапі прийняття інвестиційних рішень оцінюються ризики вкладення коштів. Вибір ефективної стратегії інвестування полягає у знаходженні оптимального співвідношення між ризиком і доходністю.

П'ятий етап полягає в аналізі доходності альтернативних інвестицій при певному рівні фінансових ризиків.

На шостому етапі реалізується вкладення коштів у вибрані фінансові інструменти.

На цьому етапі забезпечується поточний аналіз ризиків, дохідності та ліквідності вкладень і при необхідності вносяться корективи в розміщення коштів на інвестиційні цілі [1, с. 148–149].

Необхідно відмітити, що ефективність ощадно-інвестиційної поведінки населення залежить від багатьох факторів як суб'єктивного, так і об'єктивного характеру. До таких факторів можна віднести: обсяг заощаджень конкретного домогосподарства; термін розміщення фінансових ресурсів; ступінь ризиковості, з яким їх планується розміщувати; попит на фінансові ресурси від установ, підприємств та організацій; врегульованість питань розміщення фінансових ресурсів на законодавчому рівні. Загалом до основних факторів, що визначають ощадно-інвестиційну поведінку домогосподарств, відносять:

- політичну і економічну стабільність держави, соціально-економічну орієнтацію її політики;
- фінансову стабільність в державі;
- демографічну ситуацію (вікову структуру та стать населення країни, склад сім'ї, тривалість життя, рівень народжуваності);
- інфраструктурно-ринкові особливості стереотипів споживання та заощадження, які склалися в даній країні, регіоні тощо;
- культурно-історичні та природно-кліматичні особливості структури споживання, а відтак і заощадження [2, с. 71–73].

Ще одним фактором, що визначає обсяги та форму заощаджень, є темпи інфляції: за умов високих темпів інфляції рівень організованих заощаджень зменшується, оскільки населення надає перевагу зберіганню своїх заощаджень у їх найбільш ліквідній формі – готівковій.

Варто зазначити, що в процесі формування та реалізації ощадно-інвестиційної поведінки домогосподарств наведені вище фактори здійснюють комплексний вплив на вибір організованої форми заощаджень, що представляє собою заощадження населення, мобілізацію і розміщення яких проводить банківська система або небанківські фінансово-кредитні установи, котрі, згідно із законодавством, мають право здійснювати операції щодо залучення коштів населення та їх розміщення.

Література:

1. Екшембиев Р.С. Персональные финансы в финансовой системе государства / Р.С. Екшембиев; под ред. проф. В.А. Слепова. – М.: Магистр, 2008. – 302 с.
2. Бутаков В.К. Оптимизация финансов домашних хозяйств в современных условиях / В.К. Бутаков // Финансы и кредит. – 2010. – №38 (422). – С. 70–75.